

U jesliček

Dnes si lidstvo připomíná,
že Bůh poslal
svého Syna,
na zem k nám.

Radují se, veselí,
dárky sobě dávají,
a hodují.

Tenkrát se narodil,
do chudých jeslí
položen byl,
nejvyšší Král a nejvyšší Kněz.

Svět nepoznal,
že malé dítě to,
Syn Boží k záchraně dán jest.

Uběhlo více
jak dva tisíce let...
A jak je tomu teď?
Jak je to dnes o Vánocích?

Zůstaly prázdné jesličky,
koledy a zvonečky.
Vzpomínky na zrození.

Lidé se radují, veselí,
dárky si kupují a hodují.

Tak jako tehdy u jesliček stojí,
dary přináší a mnohé obětují.

Dále jít nechtějí!
Pokleknout pod křížem
se bojí.

Tak jako tehdy,
tak i dnes –
člověk své srdce
před Ježíšem zavírá,
a svojí cestou sám se ubírá,
do propasti.

K čemu jsou jesličky?
Vzpomínky,
dárky a písničky,
když Ježíš v lidském
srdci není?

A svět se smutným,
prázdným stal!
Není tak šťastný
jak by se zdál.
Proto, že Ježíš v něm není!

Tak Bůh svět miloval,
že Syna svého
na zem dal!

Proto ty jesličky!
Proto kříž, Golgata!
Proto den nedělní,
den vzkříšení,
a na nebe vstoupení.
Možná, že toužíš
po změně,
možná, že hledáš pokoj,
pro svou duši klid.

Možná, ti nestačí
jen u jesliček stát,
a pak zase,
jakoby se nic nestalo,
se svojí cestou dále ubírat.

Tam u jesliček to vše
nekončí.
Tam u jesliček to jen začíná.

Stačí tak málo!
Uvěřit!

Poklekní před Ním
ještě dnes.
Dej Mu své srdce
a věz,
že svojí krví očistí je,
a dá ti spasení.
Pán Ježíš – Boží Syn.